podle § 160 odst. 1 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. platiti za 7 dnů za jedno týdenní pracovní období, vykonává-li pojištěnec práce aspoň 4 dny v týdnu, nebo jde-li o případ § 12 odst. 3 cit. zák. Poněvadž pak jest nesporno, že v týdenním pracovním období od pondělí 22. do neděle 28. prosince 1930 dělníci v podniku zúčastněné firmy ve dnech 24. až 28. prosince, tedy 5 dnů, nepracovali a pracovali v tomto týdnu toliko 2 dny (22. a 23. prosince), tedy méně než 4 dny, plyne z toho, že žal. úřad právem vyslovil, že za oněch 5 dnů nemocenské pojistné předepsáno bylo neprávem.

Námitka stížnosti, že prý pojišťovna tvrdila, že firma svých dělníků na dobu od 24. do 28. prosince 1930 neodhlásila a proto že je pojišťovna musila považovati za své členy a předepsat za ně pojistné i za tyto dny, opírá se o tvrzení, jež odporuje spisům. Z obsahu jejich je zřejmo, že pojišťovna nikdy netvrdila, a zejména nikoli v odvolání k žal. úřadu, že by byla sporné pojistné předepsala ze shora uvedeného důvodu podle 2. odst. lit. a) § 160 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/28 Sb. Žal. úřad s hlediska tohoto předpisu spor také neposuzoval, a to právem, poněvadž pojišťovna mu k tomu obsahem svého odvolání, kde k tomu měla příležitost, nezavdala podnětu. Z toho důvodu nemůže se onou námitkou, uplatňovanou teprve nyní ve stížnosti, zabývati věcně ani nss.

Z téhož důvodu nutno odmítnouti jako nepřípustnou také další námitku stížnosti, že zákon nemá ustanovení o tom, že by zaměstnavatel mohl jiným způsobem než odhláškou dosáhnouti zastavení předpisu nemocenského pojistného, a že upozornění firmy, že o vánočních dnech se nebude pracovat, za odhlášku ve smyslu 4. odst. § 18 zák. č. 184/28 Sb. nemohlo býti považováno, neboť ani tato námitka v odvolání st-lky uplatněna nebyla.

Č. 11.912.

Řízení před nss-em. — Pojištění úrazové: Přiznání odkladného účinku stížnosti na nss podle § 17 zák. o ss není na překážku, že ve sporné věci podle positivního právního předpisu opravný prostředek instanční odkladného účinku nemá.

(Nález ze dne 15. května 1935 č. 21.295/33.)

Věc: Zemská úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku proti ministerstvu sociální péče o přiznání odkladného účinku stížnosti k nss-u.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. — — — —

Důvody: Zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slov. předepsala inž. Al. Z. v P. jako společníku firmy B., zednictví v K., záručním platebním výměrem z 11. října 1927 podle § 21 min. nař. č. 4790/1917, resp. § 88 zák. čl. XXXVII:1875 k solidárnímu zaplacení dlužné úra-

zové příspěvky z tohoto podniku za léta 1920 a 1922, 1924 a 1926 s úroky z prodlení a exekučními útratami, úhrnem 15.045 Kč 99 h. Námitky, jež podal inž. Al. Z. proti tomuto výměru, zem. úřad v Bratislavě zamítl. Dalšímu jeho odvolání min. soc. péče rozhodnutím z 30. září 1932 částečně vyhovělo a zrušivši příslušnou část v odpor vzatého rozhodnutí a jemu za základ sloužícího záručního platebního výměru, zprostilo inž. Al. Z. povinnosti zaplatiti úrazové příspěvky za rok 1922 v částce 2660 Kč 93 h s příslušnými úroky. K jeho stížnosti bylo toto rozhodnutí nss-em zrušeno pro nezákonnost z důvodu nekompetence min. soc. péče.

Nař. rozhodnutím povolilo žal. min. k žádosti inž. Al. Z. na podkladě spisů a zájemného protokolu exekučního soudu v Praze odklad právního účinku stížnosti, podané k nss-u do shora cit. svého rozhodnutí, z důvodů ustanovení § 17 druhá věta zák. o ss.

Stížnost, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, nemohl nss uznati důvodnou z těchto úvah:

Stížnost obrací se proti nař. rozhodnutí námitkou nezákonnosti, kterou shledává v tom, že žal. úřad v tomto případě nemohl vůbec použíti předpisu § 17 zák. o ss, a dovozuje, že lze ho použíti jen v těch případech, kde vykonatelnost rozhodnutí jest založena toliko na skutečnosti, že stížnost k nss-u nemá odkladného účinku. Zakládá-li se však vykonatelnost správního aktu na momentech jiných, cit. předpisu použíti nelze. Překážkou použití ustanovení § 17 zák. o ss v tomto případě jsou po názoru stížnosti předpisy §§ 20 a 21 min. nař. č. 4790/1917, podle nichž odvolání z platebních výměrů a příkazů Zem. úřadovny pro dělnické pojištění na Slov. nemají odkladného účinku. Předpisy tyto nepřiznávají pak ani správnímu úřadu právo, aby proti zásadě v nich vyslovené povoloval odkladný účinek stížnosti k nss-u podle § 17 zák. o ss, třebas byly splněny předpoklady v něm stanovené.

Námitka tato jest bezdůvodná. Předpisy, jichž se stížnost dovolává, ustanovují jen, že opravné prostředky, podané proti platebním výměrům a příkazům zem. úřadovny, o nichž rozhodují příslušné úřady správní, nemají odkladného účinku. Jsou to proto procesní normy, upravující toliko postup v tomto řízení správním. Naproti tomu § 17 zák. o ss vyslovuje v první větě sice stejnou zásadu pro stížnost k nss-u, připouští však z této zásady ve 2. větě výjimku potud, že k žádosti strany má správní úřad povoliti odkladný účinek této stížnosti, jsou-li splněny oba zákonné předpoklady tam stanovené. Podle stálé judikatury nss-u jest pak k rozhodnutí o takové žádosti kompetentní ten správní úřad, který ve věci konečně rozhodl, a jehož rozhodnutí jest napadáno stížností u nss-u. Při tom nejde tedy již o odkladný účinek opravného prostředku, podaného v řízení správním, nýbrž o odkladný účinek mimořádného opravného prostředku soudního, jakým podle své právní povahy jest stížnost k nss-u, kterou lze vznésti teprve, když věc byla v pořadu správním vyřízena (§ 5 odst. 2 zák. o ss), tedy když řízení správní bylo již nař. rozhodnutím pravoplatně a konečně ukončeno. Skutečnost, že v tomto již skončeném, stížnosti k nss-u předchá-

zejícím správním řízení, jest odkladný účinek opravných prostředků podle positivního předpisu, řízení to upravujícího, vyloučen, nemá právního významu pro řešení otázky přípustnosti povoliti odkladný účinek stížnosti k nss-u, poněvadž § 17 zák. o ss povolení to nečiní závislým na tom, zda v dotčeném řízení opravný prostředek má či nemá odkladný účinek. Positivní předpis, vylučující odkladný účinek opravného prostředku, platící jen pro dotčené správní řízení, nemůže proto býti zásadní překážkou, aby příslušný správní úřad, používaje předpisu § 17 zák. o ss, povolil odkladný účinek stížnosti k nss-u, který ho k tomu opravňuje všeobecně, samostatně a nezávisle na tom, jak otázka odkladného účinku adm. opravného prostředku v tom kterém řízení, nař. rozhodnutím již skončeném, jest upravena.

Stížnost snaží se proto bezdůvodně ustanovení cit. paragrafu uváděti v souvislost s touto úpravou a domnívá se mylně, že vyloučení odkladného účinku správního odvolání podle §§ 20 a 21 min. nař. č. 4790/1917 brání použití předpisu § 17 zák. o ss, jde-li o stížnost k nss-u na rozhodnutí, jímž bylo takové odvolání vyřízeno. Není-li podle toho správní úřad, rozhodující o žádosti za povolení odkladného účinku takové stížnosti podle § 17 zák. o ss, při tom vůbec nijak omezen předpisy upravujícími otázku odkladného účinku opravného prostředku v předchozím řízení správním, nemá právního významu ani poukaz stížnosti na to, že by cit. předpis mohl býti uváděn v souvislost s předpisem § 17 zák., správně vl. nař. č. 8/1928 Sb., který odvolání odkladný účinek přiznává, ani na 2. odst. tohoto paragrafu, jednající o tom, kdy úřad může tento účinek vyloučiti.

Pokud pak stížnost, nenamítajíc, že žal. úřad neprávem povolil odkladný účinek stížnosti pro nedostatek obou předpokladů vyžadovaných v § 17 zák. o ss, jen jaksi mimochodem uvádí, že žal. úřad nekonstatuje v nař. rozhodnutí, že by výkonem jeho rozhodnutí vznikla straně nenahraditelná újma, stačí k tomu uvésti, že žal. úřad tím, že se v nař. rozhodnutí dovolal exekučních spisů exekučního soudu v Praze a ustanovení 2. věty § 17 zák. o ss, naznačil, třebas velmi stručně, přece jen, že i požadavek nenahraditelné újmy pokládá za splněný.

Č. 11.913.

Pracovní právo: I. * Za zaměstnání ve smyslu zák. č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce sluší pokládati všechny výkony, které převážně vyčerpávají výdělečnou činnost zaměstnancovu, počítajíc v to i bezplatnou činnost přípravnou, i když nejde o služby nebo práce konané na základě poměru služebního. — II. * Za výdělečnou činnost sluší s hlediska zák. č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce pokládati každou činnost, která je vykonávána za účelem ukojení nezbytných potřeb životních.

(Nález ze dne 16. května 1935 č. 16.439/34.)